

РЕШЕНИЕ

№ 8448

гр. София, 12.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 18.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Танка Цонева

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **8154** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл.68 от Закон за защита от дискриминация (ЗЗДискр.).

Първоначално производството е образувано по жалба на Е. Б. П. чрез пълномощника ѝ – адв.Ф. срещу т. I и т. II от Решение № 207/05.07.2024 г. на Комисия за защита от дискриминация, петчленен заседателен състав, постановено по преписка № 280/2022 г. във връзка с подадена жалба вх. № 44-00-3957/24.11.2022 г. и допълненията към нея с вх. № 44-00-4159/12.12.2022 г. и № 44-00-359/26.01.2023 г.

С цитираното решение е установено, че с действията си ответната страна – Председател на КПКОНПИ не е извършил нарушение на ЗЗДискр. по признаци „лично положение“ и „образование“ по отношение на жалбоподателката Е. Б. П., поради което се оставя без уважение жалбата в тази ѝ част.

На следващо място, е установено, че с действията си ответната страна – М. А. - К., ръководител на звено „Международно сътрудничество“ в КПКОНПИ в периода 2021-2022 г. е осъществила тормоз по отношение на Е. Б. П. по смисъла на чл.5 вр. § 1, т.1 от ДР на ЗЗДискр. по признаци „лично положение“ и „образование“. На основание чл.80, ал.3 от ЗЗДискр. за така извършеното нарушение на М. А. - К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 250 (двеста и петдесет) лева.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност, необоснованост и неправилност на оспорения административен акт, поради допуснати нарушения на административнопроизводствените правила и противоречия с материалноправните

разпоредби –отменителни основания по чл.146, т.3 и т.4 от АПК. В тази връзка, се твърди, че неправилно в атакуваното решение било прието, че жалбата е насочена срещу субект, различен от този, който е осъществил дискриминацията, поради което същата е оставена без уважение в частта ѝ относно председателя на КПКОНПИ. В случая бил налице отказ от разглеждане на жалбата, тъй като приемайки, че не е налице насрещност между оплакването за дискриминация и субекта, който се твърди, че я е осъществил, съставът не е разгледал представените доказателства и не се е произнесъл по същество на спора. Ето защо, се отправя молба към съда да отмени решението на КЗД в обжалваната част и да върне преписката за ново произнасяне на КЗД или алтернативно да реши спора, като уважи жалбата. При такъв изход на делото се заявява претенция за присъждане на направените разноски в производството.

В съдебното заседание, проведено по делото на 10.12.2024 г. е приета за съвместно разглеждане и депозираната на 21.10.2024 г. чрез КЗД до АССГ жалба от М. Б. А.-К. чрез адв.А. Ч. срещу т.ІІІ и т. ІV от Решение № 207/05.07.2024 г. на Комисия за защита от дискриминация, петчленен заседателен състав, постановено по преписка № 280/2022 г.

В жалбата се релевират доводи, че оспореният акт е постановен в недопустимо производство. В тази насока, на първо място се сочи, че жалбата, с която бил сезиран административния орган е нередовна. Неуточняването на оплакванията на жалбоподателката Е. П. спрямо М. А. пречатвали упражняването на правото ѝ на защита. Твърди се, че жалбоподателката П. не е изпълнила специалното изискване на чл.9 от ЗЗДискр. да представи факти, въз основа на които да може да се направи предположение, че е налице дискриминация. Въпреки това, съставът на КЗД е приел, че доказателствената тежест е обърната и с нея се ангажира ответникът в производството – М. А., която не била наясно срещу какви точно факти трябва да се защитава.

На следващо място, в жалбата се излагат аргументи, че съставът на КЗД изобщо не се е мотивирал защо е приел да разглежда оплаквания, които са от трудовоправен характер, като привидност на уволнението на г-жа П., незаконосъобразност на съкращаването на длъжността ѝ, неизпълнено задължение за извършване на кадрови подбор при извършеното длъжностно съкращаване, неразрешаване на г-жа П. да ползва платен отпуск за обучение в чужбина, неразрешаване на задгранична командировка и др. Твърди се още, че в периода 2020 г. -01.03.2021 г. друго лице е заемало длъжността ръководител на звено „Международно сътрудничество“ в КПКОНПИ, а именно г-жа В. П., поради което неправилно А. била конституирана от адм.орган за участие в производството. По този начин били нарушени съществено процесуалните правила, което представлявало абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения ИАА.

Според изложеното в жалбата оспореното решение на КЗД е немотивирано и непочиващо на фактите и доказателствата, поради което неправилно е приложен материалния закон. Недоказани били посочените в решението признаци „лично положение“ и „образование“, както и задължителните елементи на твърдяното за установено нарушение „тормоз“.

В заключение се отправя молба към съда да отмени атакуваното решение на КЗД в обжалваната част, като недопустимо, алтернативно- неправилно и незаконосъобразно и да постанови ново, с което да отхвърли подадената от Е. Б. П. жалба. Претендира се присъждане на разноски.

В съдебното заседание, проведено по делото жалбоподателят Е. П. се представлява от адв.Ф., която моли жалбата да бъде уважена. Претендира присъждане на разноски, за които представя списък.

Жалбоподателят М. А. – К. се представлява от адв.Ч., която пледира съдът да се произнесе с решение, с което да уважи жалбата. При такъв изход на правния спор претендира присъждане на направените разноски, за които представя списък по чл.80 ГПК и доказателство за извършеното им плащане.

Ответникът – Комисия за защита от дискриминация, редовно призован, не изпраща представител в проведеното съдебно заседание. В съда е депозирано писмено становище от гл.юрк.С. по хода и по същество на делото. В същото се отправя молба към съда да постанови решение, с което да потвърди оспорения административен акт, като правилен и законосъобразен. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованите страни – Комисия за отнемане на незаконно придобито имущество и Председател КОНПИ, се представляват от юрк.Г., която в дадения ход по същество пледира съдът да остави в сила оспореното решение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства и взе предвид доводите на страните, приема от фактическа страна следното:

Производството пред КЗД е образувано по жалба на Е. Б. П. от [населено място] с вх. № 44-00-3957/24.11.2022 г. и допълненията към нея с вх. № 44-00-4159/12.12.2022 г. и № 44-00-359/26.01.2023 г. срещу председателя на Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на противозаконно придобито имущество и М. А. – ръководител звено „Международно сътрудничество“ в КПКОНПИ в периода 2021 г. - 2022 г. В жалбата се твърди, че е осъществена дискриминация по смисъла на чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. по признаци „лично положение“ и „образование“. Изложени са и оплаквания за нарушени права по Глава втора, Раздел първи, „Защита при упражняване правото на труд“ по чл.15 от ЗЗДикр.

Жалбоподателят П. излага аргументи, че със Заповед № ДС -243/11.10.2022 г. на председателя на КПКОНПИ е прекратено служебното ѝ правоотношение с Комисията на основание - чл. 106, ал. 1, т. 2 от Закона за държавния служител - съкращаване на длъжността „старши експерт“ в звено „Международно сътрудничество“ при КПКОНПИ, което счита, че представлявало прикрито уволнение, без наличие на правни основания за извършването му. Освен това не ѝ било предложено да заеме други вакантни длъжности в Комисията, за които притежавала необходимите знания и опит.

В жалбата се сочи, че със Заповед № ДС - 798/10.10.2018 г., считано от 10.10.2018 г. Е. П. е била назначена в КПКОНПИ на длъжност „младши експерт“ в звено „Международно сътрудничество“ при КПКОНПИ. През 2020 г. със Заповед № ДС - 258/30.10.2020 г. П. била преназначена на по-висока длъжност - „старши експерт“. Още от тогава П. била натоварена с голям обем работа, което налагало да остава на работното си място в извънработно време, включително събота и неделя. През м.август 2020 г. в звеното била назначена М. В., на която като нов служител почти не били възлагани никакви задачи, а през м.януари и м.февруари 2021 г. П. замествала ръководителя на звеното М. А. – К..

По –нататък, в жалбата се твърди, че Е. П. системно е била дискриминирана в работата, като през март 2021 г. ѝ била поставена оценка за ДМС, равна на тази на

колежката й М. В., въпреки че през месец февруари 2021 г. цялата работа в звеното се извършвала само от П. Сочи още, че на М. В. било разрешено да ползва допълнителен платен годишен отпуск за обучение за срок от 30 дни, какъвто на нея е бил отказан.

С разпореждане № 799/15.12.2022 г. на председателя на КЗД е образувана преписка № 280/2022 г. по описа на КЗД и същата е разпределена за разглеждане на петчленен заседателен състав за дискриминация.

На основание чл.55 и чл.56 от ЗЗДискр. са изискани писмени становища и доказателства относими по случая от председателя на КПКОНПИ и ръководителя на звено „Международно сътрудничество“ – М. А..

Постъпило е становище с вх. № 12-00-11/02.03.2023 г. от ръководителя на звено „Международно сътрудничество“ в КПКОНПИ, в което се твърди, че жалбата е недопустима, неоснователна и необоснована, като същата не била подкрепена с надлежни доказателства. Посочено е, че с Доклад № ЦУ-01-10184#1/11.10.2022 г. от и.д.главен секретар на КПКОНПИ, адресиран до председателя на Комисията било направено предложение за промяна на длъжностното разписание, като двете закрити щатни бройки от звено „Международно сътрудничество“ да бъдат разкрити в дирекция „Конфликт на интереси“ (в отдел „Производства по конфликт на интереси“ да бъде разкрита една щатна бройка за длъжност „старши юрисконсулт“; в отдел „Процесуално представителство“ да бъде разкрита една щатна бройка за длъжността „главен юрисконсулт“), поради голям обем на работа и обстоятелството, че на служителите, работещи в тях се налага да полагат извънреден труд. Именно с тази цел била издадена Заповед № РД-06-653/11.10.2022 г. на председателя на КПКОНПИ. Предвид реалното съкращаване на длъжността, доводите за дискриминация при издаване на оспорената заповед били неоснователни.

На следващо място, в становището като неоснователно е прието и оплакването, че Е. П. е била дискриминирана с оглед факта, че й е отказан отпуск за обучение. В тази връзка се сочи, че в последните две години П. е отсъствала от работа 147 дни - за периода от 31.05.2021 г. до 04.10.2022 г. Излагат се доводи, че на служителите е бил осигурен пълен комфорт и разбиране от ръководителя на звеното във връзка с искания за излизане от сградата на Комисията през работно време за дейности от личен характер (посещение на лекари, шофьорски курс и др.), а в допълнение е бил разрешен и неплатен отпуск в размер на 4 месеца (считано от месец декември 2021 до месец април 2022 г.), като веднага след завръщането си на работа П. е използвала целия си полагаем платен годишен отпуск за съответната година; осигурена й е била и възможност за подготовка на защита за докторантура, за курсове по испански език и др.

В заключение се прави изводът, че не е налице действие или бездействие от страна на М. А. - К., в качеството й на ръководител на звено „Международно сътрудничество“ в КПКОНПИ, от което да се установява различно третиране на Е. П. по признаци „лично положение“ и „образование“.

Постъпило е и становище с вх. № 12-00-12/08.03.2023 г. от изпълняващия функциите председател в КПКОНПИ. В същото се излагат съображения, че заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на П. била обжалвана от последната, като с Решение № 1282/28.02.2023 г., постановено по адм.дело № 9822/2022 г., съдът е отхвърлил жалбата на Е. П.. Твърди се, че жалбата с която била сезирана КЗД съдържа аналогични оплаквания на тези, изложени в жалбата срещу заповедта за

прекратяване на служебното правоотношение на г-жа П., по която вече било налично произнасяне на съда, поради което следвало да се приложи разпоредбата на чл.52, ал.2 от ЗЗДискр.

Приема се като неоснователно твърдението за дискриминация по отношение на Е. П. по признаците „лично положение“ и „образование“, тъй като в Закона за държавния служител не се съдържа разпоредба, аналогична на чл.329 КТ и предвид практиката на ВАС по чл.106, ал.1, т.2 от ЗДСл., поради което и липсвало нарушение на принципа на равно третиране.

С доклад – заключение докладчикът по преписка № 280/2022 г. е направил предложение до председателя на заседателния състав да насрочи открито заседание за разглеждане на преписката, с призоваване на страните (л. 245-252, том 1 от делото). Открити заседания са били проведени на 26.06.2023 г. и на 06.12.2023 г, за което са съставени съответните протоколи. В хода на заседанията са събрани допълнителни писмени доказателства, разпитан е свидетелят Л. Б.. На 05.07.2024 г. е постановено обжалваното в настоящото съдебно производство Решение № 207 на Комисия за защита от дискриминация.

В мотивната част на акта е прието, че при произнасяне КЗД следва да прецени дали спорът е от компетенциите ѝ, тоест дали произтича от неравно третиране, дали е налице защитен признак по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр, както и пряка причинно – следствена връзка между неравното третиране и защитения признак. Във всеки случай при разглеждане на жалбата следвало да се спазва правилото на разпределяне на доказателствената тежест по реда на чл. 9 ЗЗДискр, като на първо място жалбоподателят трябвало да изложи факти за нарушение на антидискриминационното законодателство, а едва след изпълнение на това условие, ответната страна следвало да докаже, че не са нарушени принципите на равенство.

След установяване на релевантите факти и извършване на анализ на събраните в хода на административното производство писмени доказателства и гласни доказателствени средства съставът на КЗД приема за безспорно, че прекратяването на служебното правоотношение на Е. Б. П. се дължи на извършените промени в щатното разписание на КПКОНПИ. Същите са били инициирани с изготвянето на докладна записка от М. А. с № ЦУ-01-10184/11.10.2022 г., която обаче не е била придружена с необходимата обосноваваща я статистика. В случая била осъществена дискриминация от М. А. под формата на тормоз по отношение на Е. П. по смисъла на чл.5 във вр.с § 1, т.1 от ДР на ЗЗДискр. по признаци „лично положение“ и „образование“. На основание чл.80, ал.3 от ЗЗДискр. на М. А. е наложена глоба в размер на 250 лева за извършеното нарушение, а жалбата е оставена без уважение в частта относно оплакванията срещу председателя на КПКОНПИ. В подкрепа на този извод, в мотивите на решението е прието, че към момента на постановяването му е налице висящ съдебен спор по обжалване на Заповед № ДС-243/11.10.2022 г. на председателя на КПКОНПИ, с която е прекратено служебното правоотношение на г-жа П.. Като отделен аргумент в тази насока се сочи, че процесната заповед е издадена от А. С., в качеството му на Зам.председател на КПКОНПИ на основание чл.14, ал.3 от ЗПКОНПИ в условията на заместване, а оплакванията по преписката са били насочени към самия председател на КПКОНПИ.

Решението на КЗД е връчено срещу подпис на Е. Б. П. чрез адв.Ф. на 23.07.2024 г., видно от приложеното известие за доставяне, а на М. А. – К. – на 08.10.2024 г.

По делото са приложени и приети като доказателства материалите, съдържащи се в

образуваната в КЗД преписка № 280/2022 г., събрани са и гласни доказателствени средства. Съдът кредитира с доверие показанията на разпитания по делото свидетел С. Н. (бивш служител в КПКОНПИ в звено „Международно сътрудничество“), от които се установява начинът на работа в звеното, разпределение на задачите между служителите, честите отсъствия от работа на Е. П., както и липсата на изразено негативно отношение към нея от страна на прекия ѝ ръководител – г-жа М. А. – К.. При така установената по делото фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбите са процесуално допустими, като подадени от надлежно легитимирани лица, адресат на оспореното решение, в срока по чл. 149 от АПК във връзка с чл. 68, ал. 1 от ЗЗДискр.

Съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Извършвайки тази преценка съдът констатира, че Решение № 207/05.07.2024 г. е постановено от петчленен разширен заседателен състав, определен с разпореждане № 799/15.12.2022 г. на председателя на КЗД, който състав се явява компетентен орган по смисъла на чл. 48, ал. 3 от ЗЗДискр.

В хода на административното производство на ответните страни – председател КПКОНПИ и ръководител на звено „Международно сътрудничество“ в КПКОНПИ е гарантирано правото да се запознаят със събраните по преписката материали на основание чл. 59, ал. 3 от ЗЗДискр, предоставена им е възможност да изложат своите възражения, както и да представят допустими, необходими и относими към спора доказателства. При проведеното проучване съгласно чл. 55 от ЗЗДискр. и при събиране на необходимите и относими доказателства органът е извършил пълно, обективно и всестранно изясняване на релевантните за случая факти в съответствие с разпоредбите на чл.35 и чл.36, ал.1 от АПК. Административният орган е спазил формулираното в чл. 9 от ЗЗДискр. правило за разпределение на доказателствената тежест. Изложеното обуславя извод за липсата на съществени процесуални нарушения при изясняване на обективната истина, съответно спазени са основните принципи на процеса, гарантиращи равенството на страните в производството, тяхното активно участие, вкл. и при събирането на доказателства (чл. 8, чл. 34 и следващите от АПК), поради което и съдът намира възраженията в тази насока в жалбата на М.А. -К., за неоснователни. В случая конкретиката на казуса е правилно изяснена от фактическа страна, като не се установява непълнота на фактите. Волята на административния орган е ясно изразена, не съществуват пропуски или грешки, което е предпоставка за правилното упражняване на

съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на оспорващия да организира адекватно защитата си във висящия съдебен процес.

На следващо място, оспореното решение е взето с изискващото се мнозинство по чл. 64 от ЗЗДискр., като то е подписано от всички членовете на състава, без да са налице особени мнения. Спазена е формата и съдържанието, предвидени в разпоредбите на чл. 65 и чл. 66 от ЗЗДискр., като са посочени наименованието на органа, фактическите и правните основания за издаването му, разпоредителна част, както и пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва. Комисията е обосновала своите изводи въз основа на събраните в хода на производството доказателства, приобщени към административната преписка.

Във връзка с приложението на материалния закон настоящият съдебен състав намира следното:

Не се оспорва, че до 11.10.2022 г. Е. Б. П. е заемала длъжността "старши експерт" в звено "Международно сътрудничество" в КПКОНПИ, когато служебното ѝ правоотношение е прекратено на основание чл. 107, ал. 1, т. 2 и чл. 108 ЗДСл. във връзка с утвърдено длъжностно и поименно разписание на длъжностите в КПКОНПИ в сила от 11.10.2022 г.

Съгласно чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. се забранява всяка пряка или непряка дискриминация, основана на посочените дискриминационни признаци.

Тормоз по смисъла на чл. 5 от ЗЗДискр. във връзка § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. е всяко нежелано поведение на основата на признаците по чл. 4, ал. 1 от закона, изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, принизяваща, унижителна, обидна или застрашителна среда. За разлика от общите хипотези на дискриминационно третиране, тук е необходимо да е налице специална цел или резултат- нежелано поведение, вследствие на което се накърнява достойнството на определено лице или група от лица, или се създава застрашителна за него/тях среда. Нежелано е това поведение, което създава за адресата си в психическо отношение отрицателни чувства, емоции и преживявания. Наличието на психически дискомфорт има за последици накърняване на достойнството и честта на дискриминираното лице, както и създаване на враждебна, обидна, унижителна или застрашителна трудова среда. Тези психически състояния законът разглежда и като неблагоприятни за засегнатото лице правни последици на дискриминационния акт. Спрямо дискриминираното чрез тормоз лице настъпва неблагоприятен правен резултат – причиняват се вреди, които са нематериални (неимуществени) по своя характер. В тази връзка

тормозът е резултатен дискриминационен акт. В съдебната практика е трайно установено разбирането, че при тормоза като специфична форма на дискриминация, посочването на лице за сравнение не е необходимо. В този случай обаче не е достатъчно субективното усещане на засегнатото лице, че е дискриминирано. Необходимо е тормозът обективно да е осъществен чрез действия/бездействие. Без значение е и обстоятелството дали резултатът е бил цел на нарушителя, тоест, дали деянието е умишлено извършено. За да се приеме, че е налице тормоз по смисъла на чл. 5 от ЗЗДискр. е необходимо да бъде установен защитен признак, въз основа на който е реализирано нарушението. Въпросното нежелано поведение трябва да е мотивирано от действителното или предполагаемо наличие на някой от дискриминационните признаци по чл. 4, ал. 1 от закона. Но и нещо повече, самото нежелано поведение трябва да бъде свързано по някакъв начин с наличието на конкретен дискриминационен признак у засегнатото лице. Поведението трябва да показва отрицателно отношение на дискриминация към дискриминираното лице чрез показване, подчертаване, оценяване и други подобни на наличието на дискриминационния признак. Само тогава може да се приеме, че тормозът е акт на дискриминация.

От изложеното следва, че на първо място трябва да бъде установен защитен признак за лицето, причинна връзка между нежеланото поведение и съответния защитен признак, като е достатъчно да се установи, че този признак съставлява основна, значима причина за по-неблагоприятното третиране, чрез съответното поведение.

От една страна, както правилно е приел съставът на КЗД, за разлика от други защитени признаци - пол, раса, религия, увреждане, възраст, семейно положение, които са присъщи на човешкия индивид, защитеният признак "лично положение" няма еднозначно прието обективно съдържание. Затова се налага установяване и доказване във всеки конкретен случай на значим, обективен, същностен за личността белег, позволяващ да бъде прилаган еднакво и който отчита всестранный обхват на закона и абсолютната забрана за пряка дискриминация. В тази връзка съдът приема, че признакът "лично положение" може да включва различни характеристики на личността: местоживеене, ръст, тегло, цвят на косата и очите, стаж, професионален опит, майчин език, акцент или диалект, хранителни навици, културни обичаи, както и други черти, които отличават един човек или група хора от останалите. Правото на труд и неговото конкретно упражняване също може да се приеме за част от съдържанието на признака "лично положение" по смисъла на чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр.

Предвид изложеното и с оглед наведените оплаквания от страна на жалбоподателя Е. П. в инициращите производството пред КЗД документи в случая е необходимо да се установи конкретно нежелано поведение от страна на работодателя ѝ – председателят на КПКОНПИ и ръководителят на звено „Международно сътрудничество“ и то по причина именно на личното ѝ положение и образование, което да има за цел или резултат накърняване на достойнството на жалбоподателя П. и създаване на враждебна, принизяваща, унижителна, обидна или застрашителна среда.

Настоящият съдебен състав счита, че независимо от твърдението за наличие на дискриминационно поведение основано на признаците „лично положение“ и „образование“ на жалбоподателя П., това поведение в случая не може да бъде обвързано със същите тези признаци, т. е. не се установява чрез действия или бездействия на работодателя засягане именно на тези признаци, доколкото конкретни белези, характеризиращи личността на Е. П. и попадащи в обхвата на личното ѝ положение и образование не се сочат за мотивирали поведението на работодателя. В този смисъл нито взетото на ръководно ниво решение за промяна в длъжностното разписание на КПКОНПИ, нито конкретното прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателя П., са продиктувани, обосновани или по някакъв начин свързани пряко с присъщи на Е. П. чисто личностни белези, отличаващи я от останалите служители или пък образование, попадащи в обхвата на защитените от закона и сочени от жалбоподателя белези. С оглед доказателствата по делото е видно, че всички тези действия са продиктувани изцяло от обективни причини, като преценката дали извършването им е законосъобразно, не е предмет на производството пред КЗД, а и законът не прави разлика дали резултатът, бил той целен или не, е постигнат със законови средства. С други думи не може да се приеме, че е налице фаворизиране на личността, доколкото такова въобще може да е релевантно за наличието на тормоз по смисъла на ЗЗДискр., на едни служители спрямо други и в частност спрямо жалбоподателя, основано на характерни за личността и образованието му белези. В случая не става въпрос за възникнала необходимост от извършването на предварителна преценка по отношение притежаваните личностни качества, образование, квалификация и професионален опит на П., а за вземането на чисто управленско решение, мотивирано не от гледна точка качествата и положението на жалбоподателя на работното му място, в смисъл тяхното целенасочено пренебрегване, като последиците на това решение по никакъв начин не водят до накърняване на достойнството на лицето и създаване на враждебна, принизяваща,

унизителна, обидна или застрашителна среда. В случая по никакъв начин не се установява наличие на отрицателно отношение под някаква форма (неприязн, обида, застрашаване или индивидуализирано конкретно негативно отношение) от страна на председателя на КПКОНПИ или пък от страна на М.А. – К., като пряк ръководител на звеното, в което е работила Е.П., конкретно насочено спрямо последната. Субективното усещане за обида и накърняване на достойнството в резултат на нечие нежелано поведение не може да се тълкува разширително в контекста на приложимите материалноправни норми на § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр., във връзка с чл. 4, ал. 1 и чл. 5 от същия закон, както жалбоподателят П. изтъква и то без особена конкретика. За осъществяване фактическия състав на тормоза тези норми не изискват кумулация между целта на дискриминатора и резултата, но този резултат, като евентуално създадена негативна среда, при всички случаи следва да съществува като обективен факт от действителността и подлежи на установяване в проведеното производство, а подобен факт в процесния случай не се доказва за осъществен.

Само за допълнение съдът счита за нужно да посочи, че е склонен да допусне, че в случая е възможно да се касае за определени конкурентни и личностни отношения, но това са отношения, които не се развиват на плоскостта на ЗЗДискр.

По изложените съображения съдът намира, че не се доказва осъществяването на фактическия състав на дискриминация под формата на "тормоз" по смисъла на чл.5 във вр. § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр., по защитените признаци "лично положение" и "образование" от страна на работодателя – председателя на КПКОНПИ (респ. зам.председателя на Комисията, подписал по заместване процесната заповед за прекратяване на служебното правоотношение на Е.П.) и ръководителя на звено „Международно сътрудничество“ в КПКОНПИ спрямо служителя в посоченото звено и жалбоподател в настоящото съдебно производство Е. Б. П.. Ето защо, оспореното решение № 207/05.07.2024 г. на Комисия за защита от дискриминация, петчленен заседателен състав, следва да бъде оставено в сила в своята първа част, с която се установява, че с действията си председателя на КПКОНПИ не е извършил нарушение на ЗЗДискр. по признаците „лично отношение“ и „образование“ спрямо Е. Б. П., поради което и жалбата от последната следва да бъде отхвърлена, като неоснователна и недоказана. В останалата си част, с която е установено, че с действията си М. А. – К. в качеството си на ръководител на звено „Международно сътрудничество“ в КПКОНПИ в периода 2021 г. - 2022 г. е осъществила по отношение на Е. Б. П. тормоз по смисъла на

чл.5 във вр.с § 1, т.1 от ДР на ЗЗДискр. по признаци „лично положение“ и „образование“ и на основание чл.80, ал.3 от ЗЗДискр. е санкционирана с глоба в размер на 250 лева, следва да бъде отменено, като постановено в нарушение на материалния закон.

Предвид изхода на спора, право на разноски имат жалбоподателят М. А. – К., чиято жалба е уважена; заинтересованите страни –председател КОНПИ и КОНПИ, както и частично ответникът - КЗД (с оглед отхвърлената жалба на Е.П.). Ето защо, в полза на жалбоподателя М. А. – К. следва да се присъди пълният претендиран размер на направените разноски за адвокатско възнаграждение -1500 лева (л.346-348 от делото), предвид липсата на релевирано възражение за прекомерност. В полза на заинтересованите страни следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, а в полза на КЗД –юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд- София град, 29 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Б. П. чрез пълномощника ѝ –адв.Ф. срещу т. I и т. II от Решение № 207/05.07.2024 г. на Комисия за защита от дискриминация, петчленен заседателен състав, постановено по преписка № 280/2022 г.

ОТМЕНЯ т.III и т. IV от Решение № 207/05.07.2024 г. на Комисия за защита от дискриминация, петчленен заседателен състав, постановено по преписка № 280/2022 г.

ОСЪЖДА Комисия за защита от дискриминацията да заплати на М. Б. А.-К. сумата от 1500 (хиляда и петстотин) лева, разноски по делото.

ОСЪЖДА Е. Б. П., ЕГН [ЕГН] да ЗАПЛАТИ на Комисия за защита от дискриминацията сумата от 50 (петдесет) лева, юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Е. Б. П., ЕГН [ЕГН] да ЗАПЛАТИ на Комисия за отнемане на незаконно придобито имущество сумата от 100 (сто) лева, юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: